

Augustin Balthasar von

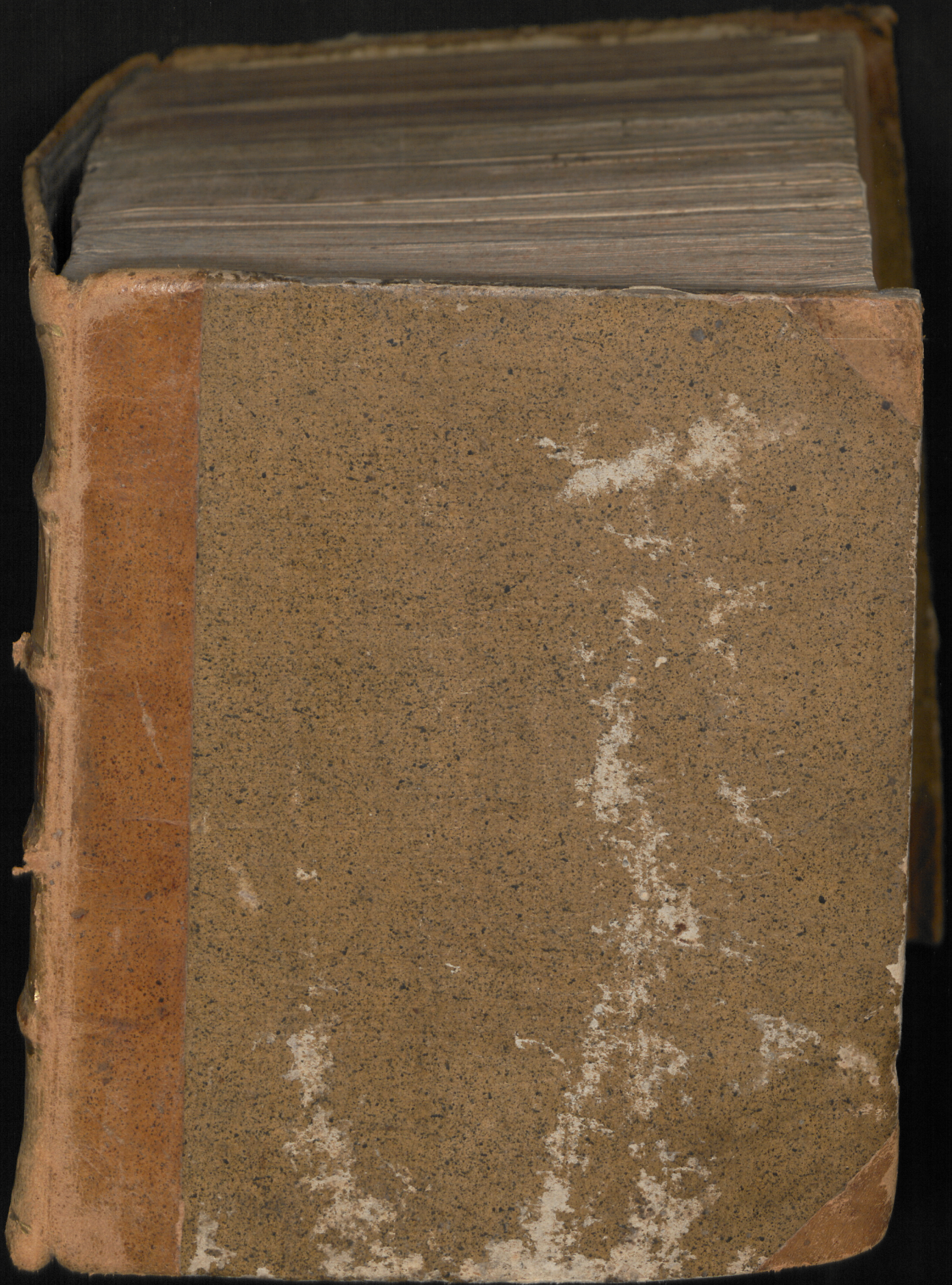
**Programma, Qvo Rector Academiae Gryphiswaldensis, Avgustinvs Balthasar ...
Festvm Sanctae Ac Mirandae Nativitatis Christi Pie Celebrandvm Civibvs
Academicis Indicit, Eaqve Occasione An, Et Qvatenvs Illvd Restavratae Hvmanae
Salvtis Medivm Ratione Investigari Possit? Inqvirit**

[Greifswald]: Stanno Strvckiano, [1745]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1860962793>

Druck Freier  Zugang





N. N. — 2 (13~~4~~.)

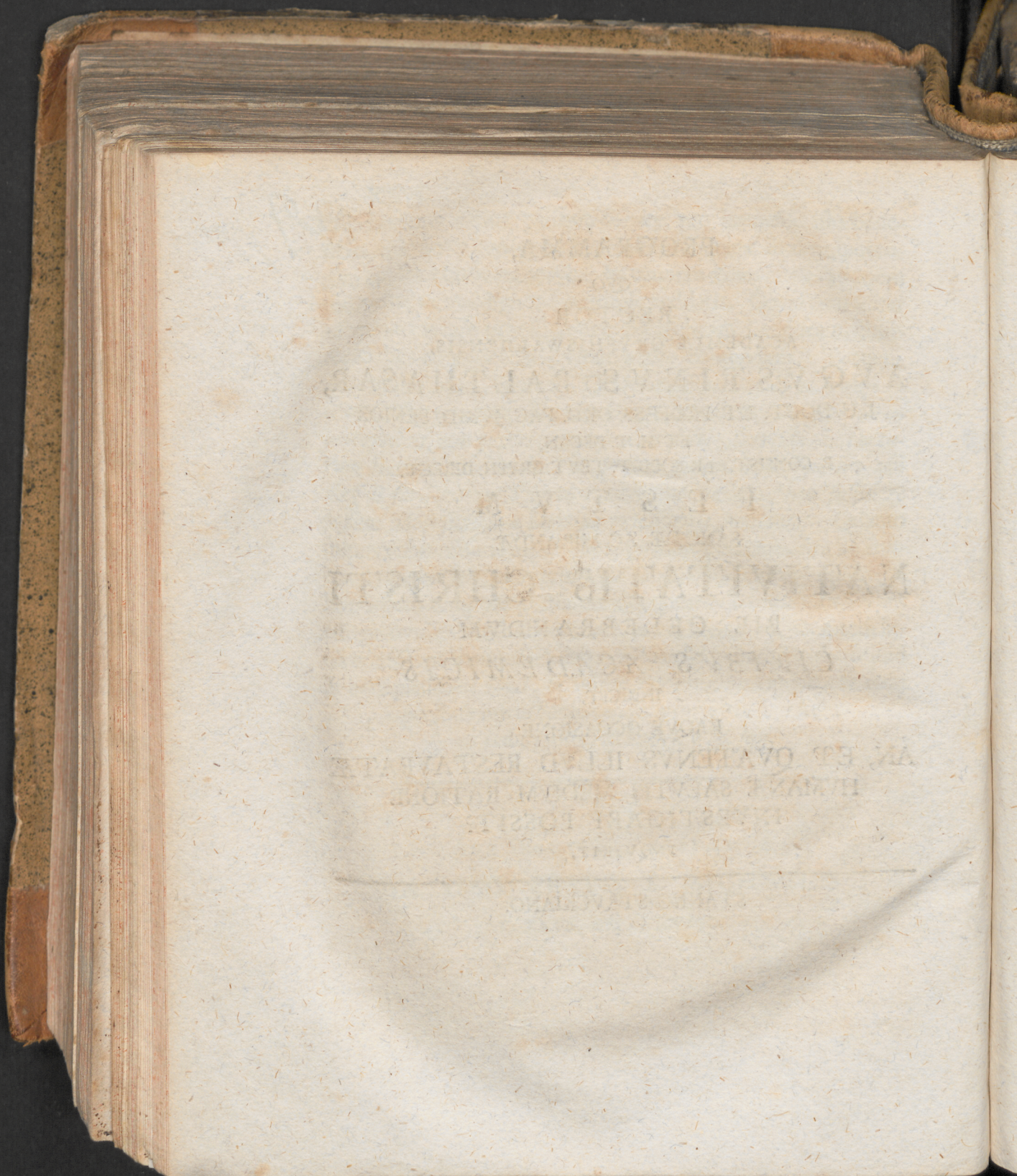
1. Hanguisius de iurisdictione Cameracensi, de iurisdictione Novae collatorum historiae et juris patrii regiae Alphonso Gaspari Jo. Jo. Gruber.
2. ^{novus} ~~novus~~ de regalia de Novae Cameracensi Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae collatorum historiae et juris patrii. Gruber.
3. Huda, quodam bupis Abspida de Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae Balthasar.
4. In Mittel u. Linspau de Gaspari Jo. Jo. Gruber, de iurisdictione Novae Balthasar.
5. Hanguisius de iurisdictione Novae Cameracensi de iurisdictione Novae Cameracensi, de iurisdictione Novae Cameracensi de iurisdictione Novae Cameracensi.
6. Balthasar, de legato.
7. Balthasar, de eo, quod iustum est circa mystias.
8. Balthasar, program ad Haselberg disputat: de contractibus et act. bonae fidei et Ali. juris.
9. Balthasar program ad Starmann disputat. de praerogativa juris germanici praeter iure romano, in materia pactorum dotalem.
10. Balthasar program ad Fischer diss. de pecunia appropinquationis in contractu locationis cond. soluta, quod in Concursu Crediti iure.
11. Balthasar program ad Hen diss. de usufructu paterno in Ludo familiorum Familias.
12. Balthasar program ad Rudol. diss. de indole genuina simultanea i. Germ. investiturae cum longobardica collatae.
13. Balthasar program ad Heß diss. de iure principis circa baptismum.
14. Balthasar program ad Balthasar diss. de iure peregrinorum singulari in processum.
15. Balthasar program ad ab Jocu diss. de vi matrimonii consummati.
16. Balthasar program ad Schomer diss. de libris s. matriculis ecclesiasticis etc.

17. Balthasar, progr. ad diss. Heybergii, de iure usus in censur.
su creditorum J. Lubenig. in eadem classe integre adjudicantis.
18. Balthasar progr. ad diss. de Paltenii, de favore depositi.
19. Balthasar progr. ad diss. Heyeri, de remissione in mercedis
in locatione praediorum rusticorum abingens damnum et
luc pecuniarum conductori contingens.
20. Balthasar progr. ad diss. ~~Heybergii~~ Schuffelii, de successione
ab intest. et iur. Lubenig.
21. Balthasar, progr. ad diss. Balthasari, de origine flunderum
in genere, praecipue oblatorum in pomerania horumque in
dale.
22. Balthasar, de poena adulterii.
23. Weytphal et Balthasar de Penitissimorum decem pomeranias
meritis in rem literariam.
24. Balthasar de intellectus facultatibus ad voluntatem Dei spi-
ritus sancti ductu componendis.
25. Balthasar, de voluntate ad Angelorum Sanctitatem.
26. Balthasar, de iustificatione non physica sed poenali ad
dictum resurrectionis Christi pie celebrandum.
27. Balthasar de electificatione spirituali.
28. Balthasar de diis gentium tutelariibus ex antiquitate quae-
dam.
29. Balthasar en, et quatenus illud restauratae humanae
salutis medium ratione investigare posuit.
30. Balthasar, de lucis religiosis.
31. Balthasar, de linguae usu et abusu morali.
32. Balthasar, progr. ad Ristum archangelipnoeati
michaelis.

29, 32

PROGRAMMA,
QVO
RECTOR
ACADEMIÆ GRYPHISWALDENSIS,
AVGVSTINVS BALTHASAR,
J. U. DOCT. ET PROFESS. ORD. FAC. JVRID. SENIOR
ET H. T. DECAN.
R. CONSIST. ET R. SOCIET. TEVT. GRYPH. DIRECT.
F E S T V M
SANCTÆ AC MIRANDÆ
NATIVITATIS CHRISTI
PIE CELEBRANDVM
CIVIBVS ACADEMICIS
INDICIT,
EAQVE OCCASIONE
AN, ET QVATENVS ILLVD RESTAVRATÆ
HVMANÆ SALVTIS MEDIVM RATIONE
INVESTIGARI POSSIT?
INQVIRIT.

STANNO STRVCKIANO.





uo sunt principia, quæ mortalibus ad genuinam Dei cognitionem cultumve inserviunt; *Ratio* nempe *ac revelatio*. *Utraque*, ut rerum omnium prapotentissimum Deum autorem habet, ita merito divinum omnis salutis humanæ inventum dici meretur, eoque magis necessaria, quo minus alterutrius ope ad finem hunc assequendum carere possumus. *Utraque* enim eundem intendit finem, veri Dei cognitionem æternamque hominum felicitatem. Ita, ut altera alterius indigeat ope. Ideoque supremum numen jam ante lapsum utroque hoc medio cognoscendi hominem instruxit atque exornavit, & quod illi defecit, hac benignissime supplevit. O mirandam Dei clementiam! qui hoc ipso unice intendit hominum felicitatem. Ratione etenim Deus nil divinius homini inspirare potuit. Hac ipsa Deo similes facti sumus; creavit enim Deus hominem ad similitudinem sui; non qua externam faciem, quæ plane in Deo, tanquam spiritu, non est, sed qua cognitionis, prudentiæ, pietatis indolisque ad quævis bona proclivis perfectionem, omniumque virtutum integritatem. Equidem post lapsum primorum parentum hæc imago

IV.

DEI plane amissa lumenque rationis obfuscatum, attamen non plane fuit extinctum; non potuit enim non summum benignissimumque Numen, ob intensissimum illum, quo in genus humanum trahitur amorem, plane negligere vel abominari creaturam, ad æternum finem a se creatam, dotibusque animi adeo egregie exornatam, ut lumen rationis eidem innatum funditus extingueret, sed tantum ipsi reliquit reliquum, ut ad pristinam felicitatem adspirandi reliquerit potentiam, cum ipsi nova salutis offerret media; quæ non nisi bona & conditioni suæ salutaria sibi repræsentare, & ut tandem ex omni malorum lerna elucetetur, avide arripienda fradere potuit ratio. Quid enim magis rationi conveniens est, quam quævis, quæ sibi optima videntur, amplecti suamque conditionem reddere perfectiorem. Protoplastis itaque nostris, quibus adhuc in recenti erat memoria pristinæ perfectionis ac beatitudinis suæ status, nil carius contingere, nil ipsi majori studio exoptare poterant, quam amissæ salutis redintegrationem. Non itaque aspernabantur oblatam sibi gratiam, nec voluntati divinæ erant immorigeri, potius summa cum animi voluptate eam exosculabantur. Nec tamen hoc solis viribus naturalibus præstare ipsis integrum erat, sed & in eo summi numinis amorem deprædicare fas est, quod sua gratia ipsis succurreret, lumenque novum per verbum salutiferum in animis ipsorum accenderet. Et, o! felix! o! ter quaterque beata omnis generis humani propago! ni in omnia devia iterum inclinasset, & verbi divini mox ipsam cepisset oblivio, ipsum naturæ lumen superstitionum ac omnium vitiorum tabe inquinasset, ita ut sanæ rationi vix usum apud se reliquerit; Tam enim depravata posteris Protoplastorum reliqua erat rationis scintillula, ut ne quidem ad felicitatem suam iterum ad-

adspirandi traherentur desiderio. Infelicissimus sane hominum status, quem infeliciorem sibi quisquam concipere haud potest.

Quis autem non videt, sua homines sibi hoc mali contraxisse culpa. Nec quoque eos ab hac culpa liberos pronuntiare possumus, qui ipsius revelationis divinæ caruerunt notitia, cum ipsis media in eam inquirendi per rationem affatum suppetiere. Ratio enim in Gentilibus ut ut depravata, tamen mansit ratio; Hac autem magistra Deum, creatorem suum omnisque boni autorem, statorem ac conservatorem, ejusque præcepta, naturæ insita, cognoscere vel inviti cogebantur. Qua de re egregie differit Gentilium Apostolus, in *Epist. ad Rom. Cap. I. v. 19. multisque seqq. & Cap. II. v. 14. seq. (*)* Cum itaque Deum non potuerint non cognoscere, ut ens omnium perfectissimum, justissimum, simulque omnium creaturarum patrem, facile etiam, vel ipsa natura dictante, colligere potuere, Deum hominem adeo imperfectum ac omnivitorum lue depravatum, prout semet ipsos agnoscebant & confitebantur, creare haud potuisse, nec voluisse; Perfectum

A 3

itaque

(*) Eleganter quoque b. BVDDEVS in *Theol. morali, in Proleg. P. II. §. 4. n. 2.* facultates rationis in cognoscendo Deo ejusque voluntate exprimit: *Quid generatim præceptum, quid veritum legibus divinis sit, & ratio & revelatio tam aperte dictitat, ut, qui dubitare hac de re velit, merito insanire censeatur. Quod si vero in particularibus dubia quedam occurrant, id hominum contingit vitio, qui ex principiis universalibus conclusiones non recte derivant, aut in applicatione legum ad facta incaute & improvide se gerunt, vel circumstantiarum rationem non perspectam satis atque exploratam habent. Quod uberius explicat c. I. Cap. I. Sect. II. §. 23. not. 2.*

VI.

itaque & ab omni labe immunem primum fuisse hominem, non, nisi reclamante conscientia, diffiteri poterant. Jam autem paululum penitius in veritates istas inquirendo, ipsis mox patuit, nec se, nec majores suos primos hujus mali sibi concitati esse autores, cum statum suum perfectiorem nunquam noverint, potius in omnibus gentibus idem morbi genus ipsis apparuerit; Mirum itaque, quod non mox ad primum generis humani parentem ejusque cum malo isto adscito propagatorem respexerint. Quid opus fuisset hic duplicem sibi fingere genium boni malique autorem, vel alia mali statuere principia? (*) quæ tamen non nisi in ipso homine, sua culpa lapsa, ratio sibi concipere potest (**). Quod si itaque hæc conclusio ipsis fuit in aprico: Se non esse hujus corruptæ indolis humanæ autores, sed primos parentes criminis ejus, cujus ipsi jam jam sustineant pœnam, seque per propagationem ejus participes factos esse, ex cognita jam summi numi-

(*) De quibus vid. BVDDEVS *cl. Cap. I. S. 4. §. 78. not. 1.*

(**) Parum itaque philosophiæ naturali hac in re tribuisse mihi videtur laudatus BVDDEVS *cl.* quando scribit: *Viderunt & gentilium Philosophi magnam vehementemque in homine ad prava esse inclinationem, facile etiam colligere potuerunt, inordinatum sui amorem omnium vitiorum esse fontem; sed, unde tanta hominum provenerit corruptio & ad amoris ordinati turbandos circulos pronitas, id quidem ignorarunt, nec capere potuerunt, aut si quid forte tradiderunt, quod ad veritatem quodammodo accederet, id ex traditione, aut commercio cum Judæis accepisse videntur.* Quamvis enim hoc concedamus de modo lapsus & circumstantiis eundem concomitantibus, ipsum tamen lapsum, & quidem in primis generis humani parentibus necessario contingentem, sibi concipere potuisse ac debuisse, nullum mihi superest dubium.

VII.

numinis immensa benignitate ac iustitia convicti erant, adversari iustitiæ divinæ, innocentes poscere ad supplicium, volentibusque ac probantibus meliora & ad pristinam perfectionem contendentibus denegare eam assequendi remedia. Utrumque enim perfectioni, iustitiæ ac benignitati divinæ repugnet, hominem ratione præditum ad damnationem creare, vel ad salutem creatum mediis, ad eandem consequendam sufficientibus, privare. Necesse enim habuit Deus, dum hominem rationalem creare & ad finem, quem intendit, servare voluit, eum labentem vel mox damnare ac morte necare, aliūque eadem perfectione præditum in locum ejus surrogare, vel etiam eidem, aut posteris, medium ad pristinam felicitatem aspirandi concedere. Ideoque, cum ipsa ratio præsentī hominis statu intelligat, neminem esse, qui leges divinas ita, ut decet, observet, colligere etiam potest, hoc pacto homines iram potius, quam gratiam Dei promereri, ac ad veram felicitatem pervenire non posse. Unde & gentiles de ratione expiandi peccata sua, sed frustra, fuere solliciti, indeque ad sacrificia variaque lustrationum genera, sed perverse admodum, descenderunt (*). Quomodo itaque excusandi sunt gentiles, quod non in revelationem divinam, quam ullibi extare debere, certi convictique esse potuere, non diligentius inquisiverint. Hæc omnia quidem mihi plana ac sanæ hominum rationi aperta videntur.

Nec obstat, quod ex doctissimis ac sapientissimis Gentilium, quorum doctissima scripta philosophica antiquitas ad nostra

(*) Vid. LUTHERI Randglosse ad 1 Corint. IV. 13. it. MIRI Sabeln, welche der leidige Satan aus denen Schriften altes und neuen Testaments gemacht, p. 187. sqq.

VIII.

nostra usque tempora servavit, nemo unquam eo usque rationi-
ciniis suis penetraverit, cum tamen in novissimis temporibus
restitutæ per Christum salutis, in media luce constituti undiqua-
que veris Dei cultoribus cincti ac circumdati essent. Vereor
inde ne multi etiam ex nostratibus id insufficientiæ luminis
rationis & privationi revelationis tribuant. Ast, falli mihi
videntur. Haud enim sequitur, sapientissimi quivis id non
perspexere, ergo & eo perspicere non potuere. Aliter nos
docet modo citatus Apostolus, ad Romanos I. v. 21. inquires:
*Quia cum cognovissent Deum, non sicut Deum glorificarunt,
aut grati fuerunt, sed stulti facti sunt in cogitationibus suis, &
obscuratum ipsis est cor, seu lumen, ipsorum, putantes enim, se
esse sapientes, stulti facti sunt.* Nonne inde prono alveo se-
quitur, si ductum naturæ secuti fuissent, eos haud factos
fuisse stultos, sed vere sapientes, & sic statum suum corrup-
tum penitus intuentes, ipso lumine naturæ prælucente, ve-
stigia ulterius inquirendi in revelata nobis media salutis inve-
stigare potuisse ac debuisse? Hoc autem sponte sua obfuscat,
tradidit illos Deus in desideria cordis eorum. Sic enim Apo-
stolus c. I. v. 28. differit: *Sicut non probaverunt Deum habere
in notitia, tradidit illos Deus in reprobum sensum, ut faciant
ea, quæ non conveniunt, repletos omni iniquitate, malitia, for-
nicatione, avaritia, nequitia, plenos invidia &c.* Hic expresse
Apostolus causam crassæ ignorantix, qua occoecati fuere gen-
tiles, ut ut humano more sapientes ac docti, ponit in eo, quod
Deum non probaverint habere in notitia. Ergo Deum no-
scere, & prout noscebant, eum agnoscere ac venerari debue-
runt. Per revelationem autem hanc notitiam de Deo nec sibi
acquirere, nec eandem ulterius excolere potuere, quippe qua
omnino erant destituti; Hinc nil ipsis erat reliquum, quam
vires

IX.

vires rationis omnesque nervos animi in id intendere, ut sibi sanio- rem ac perfectiorem de Leō ac statu suo corrupto eo- que redintegrando formarent conceptum. Præterea, quis nobis fidem interponet, neminem Ethnicorum rationis usu ulterius progressum & ipsos doctissimos & sapientissimos Philosophos superasse, sibi- que viam ad veritatem pandisse. Deus enim spernit alta & adspicit quæ sunt humilia. *Nec multi sapientes secundum carnem: nec multi potentes, nec multi nobiles, sed, quæ stulta sunt mundo, elegit Deus, ut confundat sapientes; & infirma mundi elegit Deus, ut confundat sapien- tes, & infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia; & igno- bilia mundi, & contemtibilia elegit Deus, & ea, quæ non sunt, ut ea, quæ sunt, destrueret; Ne gloriatur omnis caro in con- spectu ejus; Sunt verba Apostoli, ad 1. Corinth. I. v. 25. sqq.* Facile itaque a me impetrabo, ut credam, simplicis ingenii hominem ethnicum, naturæ lumine incensum, citius ipsis doctoribus, quorum capita tot tamque multis præjudiciis repleta fuere, ad veritatis viam perductos fuisse.

At enim vero, quid dicendum de medio isto salutis, num & in hæc intimiora ratio humana penetrare potuit? Ne justos rationis cancellos transgrediamur, fateri necesse habemus, hic deficere rationem; potius in stuporem rapitur ho- mo revelationis lumine destitutus. Ratio enim tantum naturam humanam considerare potest, prouti est in statu post lapsum: at revelatio eandem pariter in statu integrita- tis ac restitutionis considerare potest. Unde longe perfectior ex revelatione oritur voluntatis divinæ nostræque salutis cognitio, quam ex ratione. Adesse equidem medium salutis, adesse etiam verbum illud revelans, perspicit homo rationalis,

B

fed

X.

sed modum ipsum nulla ratione percipit. Quod si multum concedam; homo naturalis quidem intelligit, hominem sui similem haud habere, quo Deum, ens supremum ac infinitum, placare possit; sed Deum in se ipso piaculum quærere, vel se per semet ipsum expiare debere. At, qua ratione id in consilio Dei probatum, quemque modum semet placandi elegerit ens illud sapientissimum, plane ignorat. Est enim hoc mysterium, quod Angelos ipsos sua pulchritudine ita allicit atque percellit, ut illud introspicere summopere gestiant, nec tamen perscrutati sunt. *1 Petr. I. 12.* Quodque manifeste magnum prædicat divus Apostolus, *1 ad Timoth. III. v. 16.* quod Deus manifestatus sit in carne. Ideo, nemo hominum ratione id percipere vel perscrutari poterit, potius supra omnem captum hominis est. Tantum vero abest, ut illud contra naturam esse, quis sibi imaginetur. Naturæ enim haud adversatur, licet rationis captum superet. (*) Hinc quoque est, quod Apostolus *cl. VI. 23.* dicat: *Prædicamus gentilibus Christum, Judæis quidem scandalum, gentilibus autem stultitiam.* Verum, quo magis admirandum hoc mysterium: eo magis deprædicanda est summi numinis gratia, nobis hoc ipso exhibita. Quam insignem enim & nunquam in omnem æternitatem sat prædicandam nobis exhibuit gratiam benignissimum Numen, quod nobis, olim Ethnicis, eadem imbecillitate luminis ac

cognitio-

(*) Docte & exquisite, pro more suo, hæc profecutus est b. BUD-DEUS in *Theol. mor. Cap. I. Sect. II. §. 25. n. 1.* inquit: *Ideoque neutiquam licet rationi mysteria fidei eo nomine rejicere, quod nihil unquam iis simile in suis ideis ac notionibus invenerit. Conf. 1. Cor. II. 9.* Præsertim cum vel ipsa ratio doceat, multa in Dei infinitate & consilio ejus latere, quæ ipsa per se assequi non possit: Deoque dignum esse, ea de se revelare, quæ caprum nostrum superant.

cognitionis, imo coecitate, laborantibus, novum lumen per verbum suum revelatum accenderit, quod corda nostra colustravit & spissas istas tenebras, quibus nos olim obvoluti eramus, ex cordibus nostris dispulerit, ut non tantum mirandum illud mysterium incarnationis Dei hominis, Salvatoris nostri, plenius cognoscere, animoque grato perpendere, sed & fructum ejus salvificum nobis fide applicare & de felicissimo statu nostro præienti certiores, imo plane convicti esse possimus.

Hodie illuxit iterum dies, quo gratam hujus divini beneficii memoriam, recurrente annua festivitate, sanctæ nati-
vitati Salvatoris nostri dicata, lata grataque mente recolimus. Perpendite, CIVES CHARISSIMI, immensam Dei erga genus mortalium clementiam, qui ad se ipsum placandum filium suum unigenitum in carne nasci, nostrumque similem fieri voluit. Non assumpsit naturam Angelorum, nec quoque in eorum gratiam nasci voluit, sed nostram carnem induit. En! prærogativam insigem! Et in nostrum quoque gratiam hodie natus est a virgine totius mundi Salvator, filius patris ab æterno unigenitus, cujus verbo & per quem facta sunt omnia, quæ sunt in cælo & in terra, qui verbo suo cuncta regit & conservat omnia. Agnoscite, o mei! pia devotaque mente Salvatoris intensissimum amorem, qui in carne nostra etiam omnium ærumnarum nostrarum particeps factus est, & peccata nostra in se recepit, ut nos a pœna peccati eximeret. *II. Corinth. V. 21.* Propter nos egenus factus est cum esset dives, ut ejus inopia nos divites essemus *2. Cor. VIII. 9.* En! felicitatem insignem! en! latissima tempora, quæ jam diu promiserunt oracula Prophetarum. Hodie enim complementum videmus

XII.

sancti vaticinii, quod legimus *Esa. XXXV. Letabuntur deserta
& in via & exsultabit solitudo & florebit quasi lilium; erum-
pent in deserto aquæ & torrens in solitudine.* Nos eramus
illud desertum, & solitudo illa, quæ jam perenni rigatur aqua
viva, quæ perdurat in vitam æternam. *Non tantum dimissa est
omnis iniquitas nostra, sed duplicia suscepimus de manu Domini
pro omnibus peccatis nostris. Esa. XL. 2.* Extollite ergo voces
in laudes Immanuelis nostri, cujus læta natiuitas hæc omnia
bona nobis attulit. Canite cum choro angelorum & multi-
tudo militiæ cœlestis, prout ex sacro Evangelio, quod hodie
nobis prædicatur, percepimus, *gloriam in excelsis Deo; Agite
ei gratias pro pace illa exoptatissima, quæ hodie facta & nun-
ciata fuit hominibus in terra.* Colite etiam hanc
pacem, qua sola Deo complacebitis.

P. P.

GRYPHISWALDIÆ

FERIA I. FESTI NATIVITATIS CHRISTI

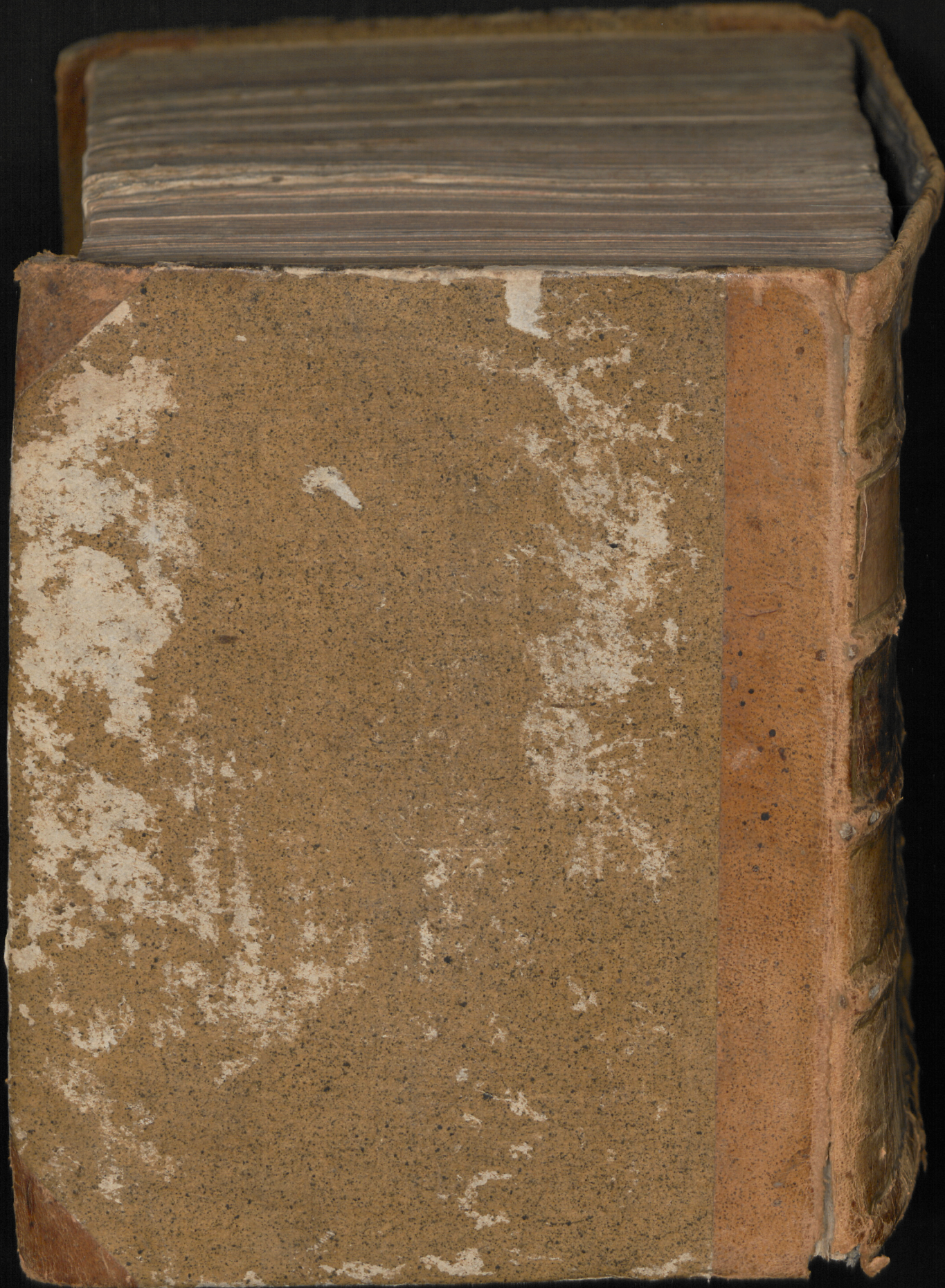
AN. MDCCXLV.



33. Matthaeus, praegr. cum Regn. dan. Königl. gney Christi.
34. Matthaeus, praegr. cum Regn. dan. Königl. Christi.
35. Treiber, de excusatione Psephorum, cum Praes. dan. Christiani.
36. Treiber, de clausula cadicillari.
37. Tresenreuter, de his qui heredes institui prohibentur.
38. Trues, de superstitionis conditoribus et propagatori-
bus.
39. Trues, logomachia in juris naturae doctrina.
40. Trues, de decore gentium circa belli initia.
41. Trues, de auctoritate et fide gentium et reipub.
Hunc Credit dan. Michaelis imo Mantas.
42. Tribbechorius de commerciis.
43. — — — — —
44. Trier, de jure stapulae civitatis Francofurtanae ad Viadrum.
45. Trier, de officio Ordinarii in academiciis.
46. Troppanneger, de potestate electorum et principum im-
perii circa ius nobilitatis subditis suis conferendis.
47. Troppanneger, de dote non promissa praestanda.
48. Troppanneger, de momento temporis.
49. Helis, an fidei commissarius suarum rerum sibi com-
missariorum dominus sit, proptereaque rem ex venditi-
one aut permutacione rei fidei commissi subjectae ac-
quisitam licet fuerit, a possessore inter medio gravato, post-
modum alienata nihilominus tanquam rem sibi com-
missi subjectam, a tertio possessore vindicare possit.

50. Helis, de ^{jura} separatione in concursa Creditorum et utrum
hac juri in Saxonia superiori etiam post quinquennium locum
habeat.
51. Helis, quousque parentibus licitum sit liberis suis hereditatem de-
trahere et quid ad voluntatem parentum maxime minorum parti-
nam probandam requiratur?
52. Helis, si quis nomen ipsum sub auditu. evictiois acceptet, an
et qualem actionem habet accipiens, adnegatorem periculo exis-
te: et c.
53. Helis, in quantum et quibus modis uxor pro marito valide se obliga-
re queat? et quid hac in re cum primis in Saxonia superiore sit
juri?
54. Helis, quousque superstes conjux, altera parte defuncta in bono-
rum representatione defendi, eaque ipsi competere queat?
55. Helis, an foris cum tertio contrahentis beneficio divisionis
gaudent?
56. Hoffmann. De origine, progressu et natura juris prudentiae
criminalis germanicae.
57. Hoffmann, de revocatione testamentorum ex juris germanici
principiis explicata.
58. Hoffmann de coemeteriis ex archibus tollendis, non vbi Gysling
des Götterhuden und der Nördten.
59. Hoffmann. De communicationis bonorum conjugum non nata
re atque principiis.
60. Hoffmann, de jure separandi allodium a fundo
61. Hoffmann, de donationibus propter nuptias.
62. Hoffmann, de jure consuetudinis.
63. Hoffmann, de die ac nocte nuptiali, non vbi Gysling Gysling
und der Brautnacht.

64, Hoffmann, nuptiarum secundarum tempora . in nuptiarum
hinc nova ipsa mediana Ep. Pforntau Causa.
65. Hoffmann, observationes quaedam testamentarias.



XII.

sancti vaticinii, quod legimus *Esa. XXXV. Letabuntur deserta
& inuia & exsultabit solitudo & florebit quasi lilium; erum-
ent in deserto aquæ & torrens in solitudine.* Nos eramus
desertum, & solitudo illa, quæ jam perenni rigatur aqua
& perdurat in vitam æternam. *Non tantum dimissa est
iniquitas nostra, sed duplicia suscepimus de manu Domini
propter peccatis nostris. Esa. XL. 2. Extollite ergo voces
inmanuelis nostri, cujus læta natiuitas hæc omnia
fulsit.* Canite cum choro angelorum & multi-
tudinis celestis, prout ex sacro Evangelio, quod hodie
nobis præcepimus, *gloriam in excelsis Deo; Agite
ei gratias in excelsis, quæ hodie facta & nun-
ciata sunt in terra.* Colite etiam hanc
in gloria Deo complacerebitis.

FERIA

P. P.

SWALDIÆ

VITATIS CHRISTI

CLV.

